

haastig wert, terwijl hij, zoolang
voor de inkt gebruikte, die hem voor
zicht liep).

«Dan bedoelen de woorden geen
jou», zei de Koning, glimlachend en
kijkend. Er heerschte een doodsche stilte.

«Dat was een aardigheid!» ging de Koning
beleedigden toon voort, en verstond lachend.

«Laat nu de jury zich terugtrekken
besluit te overwegen», zei de Koning.
zooveelste maal.

«Neen, neen!» zei de Koningin. «Eerst
vonniss — dan de uitspraak der jury».

«Onzin en mallepraat!» zei Alice luid.
beeld je, eerst het vonnis!»

«Hou je mond!» riep de Koningin, toornig.

«Ik wil mijn mond niet houden!» zei Alice.

«Haar hoofd af!» gilte de Koningin, en
ze kon. Niemand verroerde zich.

«Wie geeft er iets om jou?» zei Alice.
nu haar natuurlijke grootte toekomen. Het
niets anders als een pak kaarten».

Bij deze woorden stond het gansche pak
hoog en kwam op haar neereliegen. De
lichten kreet, half van schrik en half van

